

“Zapatero és un polític radical d’esquerres”

Fa 15 anys que sou diputat a Madrid. En tot aquest temps, hàviu vist mai un govern tan inestable quant a suports externs?

—Home, recordeu l’època de Felipe Gonzalez del 1993 al 1996. Tots els casos de corrupció s’hi amuntegaven: el cas Rubio, el cas Banesto, el cas Roldán... Aquell govern depenia, en exclusiva, de Convergència i Unió. Quan vam deixar de donar-li suport, amb motiu dels pressuposts generals del 1996, van haver de dissoldre les Corts anticipadament. Dit això, durant aquella època, amb Pedro Solbes com a ministre d’Economia, van iniciar-se un seguit de reformes econòmiques importants en què més endavant aprofundí el Partit Popular, amb Rodrigo Rato com a vice-president econòmic. Tot allò va possibilitar una coresponsabilitat entre les autonomies i l’estat pel que fa a impostos com l’IRPF, cosa que més endavant es féu extensiva a l’IVA i els impostos especials. Vam obrir el trencaclosques del finançament, aleshores.

—Quina opinió teniu de Zapatero?

—A CiU tenim una sensació frustrant de l’última legislatura de Zapatero...

Josep Sánchez Llibre és portaveu adjunt del grup parlamentari de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats, integrat per deu membres. Qualifica Zapatero d’“ostatge dels sindicats” i assegura que el seu partit no votarà els pressuposts del 2010. El motiu? El nou model de finançament “no s’ajusta a l’Estatut” i no hi haurà “un pla ambiciós de lluita contra la crisi”.

—...De l’anterior?

—No, de l’anterior, no. De la present legislatura, de l’any i mig d’aquesta legislatura. Tenim una percepció de perplexitat, d’engany. No ha sabut encarar les coses de manera efectiva. Primer va negar la crisi, quan tothom la reconeixia a la Unió Europea, i ha demostrat ser un president que sempre diu que sí, però que al capdavall no compleix res. La situació econòmica és molt delicada i ell és incapaç de donar-li una sortida. N’és del tot incapaç! Si de debò volgués plantejar un pla contra la crisi, hauria de

fer reformes importants, i no ha tingut prou valentia per a ferir sensibilitats de determinats col·lectius. Les reformes estructurals d’avui són l’ocupació de demà. Ell pensa com una persona tàctica, no és un governant que tingui estratègia a termini mitjà.

—L’Aznar del 1996 al 2000 governava encara amb més minoria.

—Aznar, com que sabia que depenia de CiU, va optar per fer una política més pragmàtica i va fonamentar la governabilitat en els paràmetres econòmics que va donar-li Convergència i Unió. El

pacte del Majèstic, per exemple, va ser el pacte més profitós per a Catalunya de tot el segle. Del segle passat, vaja. Va ser un pacte que va reportar grans beneficis econòmics a Catalunya, tant des del punt de vista de la sobirania fiscal com des del punt de vista del finançament i de les inversions, etc. Res a veure amb el plantejament hostil i anticatalà de la segona legislatura d'Aznar, per tant.

—El pacte del Majèstic era, per a Catalunya, millor que el model de finançament acordat recentment?

—El pacte del Majèstic va aportar grans beneficis econòmics i socials per a tot Espanya.

—Era més beneficiós que el nou finançament?

—El finançament recollit a l'Estatut és molt millor que l'acord del Majèstic del 1996, però passa que l'acord final sobre finançament no hi té res a veure.

—CiU vota sí a l'Estatut, i Esquerra no; ara, Esquerra vota un finançament semblant al recollit a l'Estatut, i vosaltres no. La gent ho entendreà?

—Esquerra no vol abandonar el poder, és això que passa. Quan vam votar favorablement l'Estatut, era un edifici que incorporava un sistema de finançament sòlid, eficaç i consistent en el temps. Ara ens donen una casa de fireta, un decorat de cartó-pedra, molt maco per fora però buit per dins. Hem fet un mal negoci, és clar que hem fet un mal negoci. El nou sistema de finançament és una estafa, no té res a veure amb el recollit a l'Estatut, és un incompliment flagrant d'una llei orgànica aprovada pel parlament espanyol.

—Hi ha moviments d'aproximació del PP a CiU. Us heu reunit amb ells, darrerament?

—No. Lògicament, tenim relació diària amb totes les formacions polítiques del Congrés. Ara bé, acostament entre el PP i CiU no n'hi ha. Si algú pot dir els noms de les persones que s'hi haurien reunit, que els digui. Jo no els conec pas.

—El PP va recórrer al Tribunal Constitucional contra un de cada dos articles i disposicions de l'Estatut aprovat en referèndum a Catalunya. Poden establir sinergies amb el PP tot i això?

—El que ha de fer el PP és retirar el recurs d'inconstitucionalitat.

—Si no el retiren, us plantejaríeu de donar suport al PP el 2012, en cas que us ho demanaren?

—Mireu, en política, parlar avui del 2012 és fer volar coloms. La nostra relació amb el PP resta molt condicionada al recurs. Si no el retiren, tindran molt difícil d'entendre's amb nosaltres.

—No impossible, malgrat tot. Ni que l'alt tribunal tombe aspectes clau de l'Estatut?

—No vull avançar-me a la sentència, vull conèixer-la abans. En qualsevol cas, si la sentència n'afectés aspectes fonamentals, a CiU ja hem dit que caldria una resposta unitària de totes les formacions polítiques catalanes. Ara bé, continuo pensant que l'Estatut és constitucional i que el Tribunal ens donarà la raó als aspectes clau. Si no, tindrem un problema.

—I tant. Sobretot perquè el text ja va superar quan tocava la comissió constitucional del Congrés.

—Sí, seria una situació delicada. Però vull veure el got mig ple: no ens posem nerviosos d'antuvi. Si no, veurem què farem.

—Zapatero s'estima més que mai un govern de CiU a Catalunya?

—El senyor Zapatero, quan ho tenia a la seva mà, no va possibilitar-ho. El president Zapatero incompleix reiteradament els seus compromisos amb Catalunya.

—O el PSC incompleix les ordres del PSOE, que també podria ser.

—Jo sempre he pensat que el PSC és un satèl·lit del PSOE, i la prova la tenim a Madrid. Mai no s'han oposat a cap llei que anés contra la sobirania legislativa de Catalunya. El PSC, ni que sigui en contra dels interessos de Catalunya, sempre va de la mà del PSOE. Als 17 anys que fa que sóc diputat al Congrés, mai no han fet una passa endavant. Mai.

—Debat pressupostari. Si s'apugen els impostos i no comença a retallar-se el dèficit públic, CiU hi ha donarà suport?

—CiU no pot aprovar els pressuposts generals del 2010. No podem. No incorporaran un bon finançament per a Catalunya. No hi estem d'acord, amb el nou sistema. Segona: no incorporaran, pel que sabem, un pla ambiciós de lluita contra la crisi, no hi haurà mesures efectives per a generar ocupació i confiança.

—N'estan segurs.

—Home, l'aspecte cabdal, el finançament per Catalunya, ja és una prova important. No s'ajusta a l'Estatut que havíem pactat. Si el senyor Zapatero incorporés un bon finançament per a Catalunya, cosa impossible, i dissenyés un pla efectiu de lluita contra la crisi, CiU sí que votaria a favor dels pressuposts.

—I si us suggereixen d'abaixar l'impost de societats?

—És un tema concret.

—Tres o quatre temes concrets com aquest, vull dir.

—El problema és que ja no hi ha la llei d'acompanyament. Els pressuposts generals de l'estat són mesures macroeconòmiques que van en una direcció determinada que plantegen una estructura determinada per fer front a la crisi, no planteja mesures concretes. Qüestions com la llei de societats ara han d'anar a una llei a banda.

—Com haurien de ser els pressuposts, doncs?

—Els voldríem austers, que planteessin una reducció del dèficit públic important i que anessin acompanyats de mesures que generessin ocupació i que revitalitzessin alguns sectors estratègics que el govern ja dona per perduts: la construcció i el sector auxiliar que se'n deriva, per exemple, que no podem donar per mort en un país com Espanya. Les pimes també tenen un greu problema de finançament dels seus actius circulants i de tresoreria, el crèdit no arriba a empreses ni a famílies, hi ha el dèficit exterior...

—És compatible no apujar els impostos i donar prestacions als desocupats de llarga durada, ara mateix?

—Ho és. Tot allò que siguin prestacions per a les famílies sense ingressos rebrà el nostre suport. No pot ser, però, que tot siguin improvisacions: aquesta mesura deixa fora del sistema mig milió de persones. Cal una solució global i facilitar el terreny per crear ocupació. Cal un marc legal, industrial, econòmic i financer òptim, com també preocupar-se per la construcció. Per què no s'han presentat encara mesures efectives contra els estocs d'habitatges construïts i no venuts? Això hauria evitat que moltes empreses haguessin de fer suspensió de pagaments. Per què no s'ha augmentat

l'activitat exportadora? Per què no s'ha pensat en noves activitats industrials o tecnològiques?

—**I per què els grups d'esquerres es planyen tant de la política econòmica de Zapatero?**

—L'esquerra sempre té la capacitat de vendre que hi ha una lluita dels rics contra els pobres, que la dreta és la rica, i l'esquerra, la pobre. Aquest és un debat ideològic que no té cap sentit.

—**Econòmicament, Zapatero és...**

—Zapatero és un polític radical d'esquerres...

—?

— Sí, sí, sí... És un polític radical d'esquerres. És un polític d'esquerres radical, molt radical, que gràcies a CiU ha corregit alguna de les seues iniciatives econòmiques. Encara sort que ens ha necessitat per aprovar determinades reformes.

—**Heu afirmat, que a l'estat espanyol manen els sindicats.**

—Jo he dit que el senyor Zapatero és un ostatege dels sindicats.

—**Per extensió, doncs, manen els sindicats.**

—Bé... Els sindicats tenen una influència molt important en la política econòmica del senyor Zapatero.

—**Quan veu un sindicalista, Zapatero s'emociona.**

—Vull dir que no ha gosat reformar el mercat laboral... Cosa que no significa abaratir l'acomiadament! I no ho ha fet per l'amenaça d'una vaga general.

—**Descarteu la reforma.**

—Quan vulgui fer-la ja no hi serem a temps. És clar que no la farà, mentre els sindicats mantinguin aquesta posició. Si el ritme de creixement de la desocupació no s'atura, però, no tindrà cap més remei.

—**Us agradaria que tots els ministres foren com Miguel Sebastián?**

—La veritat és que amb ell, des del punt de vista industrial, ens hi entenem bastant bé. No en tenim cap queixa.

—**Doncs és un bon amic de Zapatero, el seu deixeble en classes d'economia...**

—No, no, no. Estic convençut, per exemple, que el ministre Sebastián està contra el tancament de la central nuclear de Garoña, i Zapatero no li fa cas.

Víctor Maceda

Joan Ridao és el portaveu dels tres diputats que ERC té a Madrid. El pacte sobre finançament "obre una nova fase de possibles acords" amb el PSOE, i recorda que "el govern de Zapatero és el màxim que pot donar Espanya quant a descentralització".

“Una sentència negativa no seria dolenta per a ERC”

En tancar amb Zapatero l'acord sobre finançament va sentir-vos com un dia Artur Mas?

—L'acord Mas-Zapatero va laminar l'Estatut, Mas va actuar d'esquena a la voluntat expressada pel 80% del Parlament de Catalunya, i nosaltres tan sols vam incidir a la part final del procés, dins d'una negociació entre govern i govern. No hi ha cap parió entre l'una cosa i l'altra, doncs. Nosaltres sempre hem confiat en el conseller Castells, que ha actuat amb molta fermesa. Com que l'última oferta del govern espanyol no satisfieia al cent per cent la voluntat d'Esquerra, vam demanar permís al govern de la Generalitat per citar-nos amb el govern de l'estat, que tenia un interès particular a dialogar amb nosaltres. En parlar amb el president i la vice-presidenta d'Economia, vam ser capaços d'aixecar una mica el llistó del finançament.

—**Vau fer mans i mànigues perquè Zapatero relleva Pedro Solbes ben prompte?**

—No, no vam influir-hi gens, però és clar que Solbes era un caixer incòmode, entestat a complir l'estabilitat pressupostària que va forjar com a comissari europeu d'Economia i refractari a restar marge de maniobra financera a l'estat. La proposta més bona que va posar sobre la taula no arribava a 5.000 milions d'euros, i nosaltres en demanàvem un mínim de 12.000... El president espanyol va veure clar que calia un relleu, i de fet la vice-presidenta Salgado ha introduït el canvi de mentalitat que li ha dictat Zapatero. L'actual ministre d'Economia i Hi-

senda és José Luis Rodríguez Zapatero.

—**La vostra alegria pel finançament no és compartida pels governs valencià i balear. ERC hi va pensar?**

—De moment, hem jugat el partit d'anada, i l'hem guanyat. No per golejada, perquè hi ha aspectes de l'Estatut que no es compleixen, però l'hem guanyat. Ara cal esperar el partit de tornada, que serà la LOFCA i la llei de cessió de tributs. Dit això, tot allò que beneficiava el Principat beneficiava també el País Valencià i no tant les Illes. Hem treballat sobre les xifres elaborades, després d'un treball intens, pel govern de Catalunya, un govern que havia posat tota la carn a la graella en aquest punt, cosa que no podia dir el govern valencià.

—**La negociació de la LOFCA pot causar sorpreses?**

—Sabem els antecedents del govern del PSOE... Cap dels qui hi han arribat a un acord no s'han sentit enganyats. Estarem molt amatents al partit de tornada. Encara sort que la plasmació del nou finançament anirà a cavall de la negociació pressupostària. L'aritmètica parlamentària és capriciosa: el PSOE ja no compta amb els vots captius del PNB i el BNG, i de nou mira cap al catalanisme. No m'imagino Zapatero president la UE amb els pressupostos prorrogats.

—**L'aprovació del finançament marca un punt d'inflexió en la relació PSOE-ERC, per tant.**

—No serem mai més un aliat estable i permanent del PSOE. Ara bé, l'any passat no hi havia ni la més remota possibilitat d'un acord en aquesta matèria, i